

KAPITOLA 1

ANDECKA

Andecka Tal Mar: mediátorka na trojmístné lodi jménem *Kovařík*, toho času obsluhované jen dvoučlennou posádkou, poněvadž o zdroje, zvláště ty lidské, teď byla nouze. Za zády jí visel svět Assur. Jedinečný ekosystém; slibná lokalita co do zemědělství, vědeckého bádání i nerostného bohatství. Populace sedmdesát milionů bytostí, převážně lidí, ale také spousta Kastigarů a Hanniů. A každá loď schopná vystoupat na oběžnou dráhu jich právě odvážela tolik, kolik jich pobrala. Zrovna jako ve starých válečných historiotypech. Protože stará válka se vrátila.

Před Andeckou, v dálce několika set milionů kilometrů, byl Architekt. Pouhým okem se dosud nedal zahlédnout, vytrvalým tempem však hltal vzdálenost, a její pilot, Staven, zanesl na displej elegantní křivku jeho trajektorie. Po ní se Architekt s dokonalou přesností přičítí

na oběžnou dráhu Assuru, zhoupne se kolem něj a pak ho...

Přetvoří. Znetvoří. Promění živoucí svět v mrtvé umělecké dílo.

Až se tak stane, podle odhadů assurského kybernetu bude na planetě pořád ještě sedmašedesát milionů bytos-tí. A to ještě v tom nejlepším případě.

„Jak to vypadá s posilami?“ Andecku svrběly jizvy po operacích: ty, které se jí klikatily přes skalp jako blesky. Přírozenou cestou se zrodila jen jedna mediátorka, a sice svatá Xavienne, zabitá přímo po jejím boku při obraně Berlenhofu. Obě tehdy byly v nesrovnatelně větší lodi než *Kovařík*, v nadupaném partenonském bitevním křižníku, a bylo jim to houby platné.

Staven jenom zasupěl, a když otázku zopakovala, odsekl: „*Nemyslíš*, že kdyby se nám ozvaly, už bych ti to *řekl*?“ – oním ironickým tónem, ke kterému se uchyloval, když byl vyděšený k smrti.

Pomoc nedorazila. Což je trochu problém, když celý váš útočný plán stojí a padá s účastí někoho dalšího.

„Budeme improvizovat,“ rozhodla Andecká.

„Je po nás,“ usoudil Staven, *Kovaříka* ale neobrátil.

Optimistické odhady místního kybernetu vycházely z předpokladu, že někdo Architektka zdrží, aby mohla evakuace proběhnout, a ten „někdo“ měla být zjevně Andecká Tal Mar. Za staré války to byly celé flotily válečných lodí, dronů, prostě všeho možného, co se hodilo k dočasnému odvedení pozornosti od transportérů s uprchlíky. Aspoň tohle se změnilo k lepšímu. Teď to znamenalo mediátory, jako byla Andecká. Protože právě ona se mohla jako jedna z mála lidí ve vesmíru pokusit o kontakt s Architektem. Spojit se s jeho obrovitou, nepochopitelnou myslí a zajčet: *Jsmetady!* – jako v té staré báchorce z mediotypů. Přimět ho, aby na chvíli zaváhal.

A možná dosáhnout i něčeho víc... sama však silně pochybovala, že se jí to podaří. Její chabý hlásek Architek-

ta rychle omrzí, vzápětí ten kolosální netvor promění ji, Stavena i *Kovařika* v náramně zajímavý filigrán molekul a pak provede totéž s planetou.

„Moment, právě dorazilo něco *velkýho*.“ Ve Stavenově hlase zahořela naděje, vzápětí opět pohasla. „Nejsou to oni. Nejsou...“

Andecka zápolila s přístroji a Assur se scvrkával vzadu za nimi. Staven je už před chvílí navedl na kurz proti Architektovi, aby mu mohli do krystalového ucha zakřičet snadno přeslechnutelné námitky. „Tak kdo...?“ Nejhorším možným scénářem by byl *další Architekt*. Párkrát už se to stalo, zdálo se totiž, že na některé planety mají ti netvoři obzvláště spadeno. Proti jednomu by Andecka měla aspoň chabou šanci, ale se dvěma by toho nezmohla ani tolik jako zpomalovací práh s buldozerem.

„Nějakej transportér. To mě poser.“ Znělo to, jako by měl Staven infarkt, slova ze sebe vyrážel s hlasitým funěním. „Transportér. Kastigarskej.“

Přetáhla data na svou obrazovku. Na tohle by se teď neměla soustředit, ale potřebovala to vědět. „Sakra, to je ale macek,“ uznala. Ta loď samozřejmě nedosahovala velikosti Architektů, Andecka však neměla tušení, že Kastigarové dokážou sypat z rukávu takovéhle megatransportéry. Pořád byla napojená na assurský kybernet a hupla do hovoru, který na něm právě probíhal. Displej jí vyplnil detailní záběr na chapadelnatý chřtán kastigarské hlavy, přičemž každé kroucí se chapadlo bylo zakončeno drápem a okem připomínajícím perlu.

„Říkají...“ Andecka zamžikala. „Prý vezmou dva a půl milionu lidí. Jak se jim tam můžou vejít...?“

Staven jí pínkl specifikace lodí. Do té chvíle nebyla schopná docenit, jak je ta loď *obrovská*. V životě už bydlela ve velkoměstech menších než tenhle koráb. Kolonie lidstva hodně spoléhaly na malé transportéry, relikty z dob, kdy bylo každého krychlového metru v nákladových prostorech zapotřebí k převozu rychle se bortící civilizace.

Kastigarové oproti tomu vyznávali velkoobjemovou přepravu, alespoň mezi svými vlastními planetami, a tohle bylo jedno z jejich největších plavidel, dost možná vůbec poprvé nad lidským světem. A blížilo se takovou rychlostí, až se Andecka začínala modlit, aby měli Kastigarové podstatně lepší gravitické brzdy než lidé, jinak to Assur odskáče dlouho předtím, než ho stihne přetvořit Architekt.

Kybernet se teď pokoušel kontaktovat *Kovaříka*. Kapacita pro odvoz dalších dvou a půl milionu lidí z planety by jim ostatně nebyla k ničemu, pokud by neměli čas dostat je na loď.

„Řekni jim, že samozřejmě uděláme, co budeme moct,“ nakázala Stavenovi Andecka. *Kde jsou k ďasů naše posily?* Pak se ujala kormidla, poněvadž iluze toho, že má něco pevně v ruce, jí pomáhala s vlastní duševní přípravou. Hnala se k té vzdálené špendlíkové hlavičce odraženého světla, kterou už pomalu rozeznávala. Monstrum zvící měsíce a uvnitř mysl. Její cíl.

„Ale jednoho to nutí k úvahám,“ prolomil Staven její pečlivé soustředění.

„Co, Stavene? Co tě nutí k úvahám?“

„Viděl jsem mediotypový nahrávky z toho hegemonského světa. Kde zaútočili na Architekta. Prostě tam skočili dva další, v podstatě rovnou *na oběžnou dráhu*. Víme, že to dokážou. Tak proč se k planetám, který se chystá zničit, zdalouhavě šinou přes celou soustavu?“

„Co já vím... Třeba potřebujou chvíli ticha na *přemýšlení?*“ zasyčela na něj Andecka, ale její koncentrace teď už byla doopravdy v háji. Protože měl pravdu. Architekti ke svému vražednému dílu přistupovali s prazvláštní zdvořilostí. Evidentně by se dokázali vynořit z neprostoru přímo v gravitační studni dané planety. I kdyby je to stálo námahu či energii, opravdu tou schopností vládli. K takovémuhle pomalému přiletu, dopřávajícímu obyvatelům ohroženého světa spoustu času na záchranu, přece neměli důvod. Jako by si vychutnávali děs svých obětí, očekává-

ní neodvratného konce. *Nebo jako by nám dávali šanci uprchnout.*

Názory lidí na to, co vlastně Architekti chtějí, se mírně řečeno různily. Většina prohlašovala, že jsou to genocidální netvoři, a hezkých pár jedinců hloubavějšího založení prostě tvrdilo, že jsou nepoznatelní a na ostatních bytos- tech jim vůbec nesejde. A pak tu byli lidé, kteří skutečně věděli, protože se dotkli jejich mysli. Lidé jako Andecka. Lidé jako její poloviční mentor Idris Telemmier, nejstarší žijící mediátor. Muž, který se pustil dál než všichni ostatní, a teď se vydával ještě dál.

Jsou to otroci, konstatoval. Skoro nikdo – ani ve společném projektu mediátorů, aktuálně probíhajícím v Oku – mu tak docela nevěřil. Andecka však ano. Idrisu Telemmierovi by nevěřila jen máloco. Při vši jeho nešťastné slávě mu bylo proti srsti, když ho někdo uctíval jako hrdinu, ale ona už ho viděla při práci. Byl lidskou svící, která planula dvojnásob jasně, kupodivu však nikdy nevyhasla. Andecka navíc věděla, že oheň pálí. Sama ten žár taky cítila, tušila ale, že Idris hoří neustále.

Sem na Assur ji vyslali přinejmenším částečně Idrisovou zásluhou. To díky němu dorazila dřív než druhý mediátor a stačila kybernetu říct, ať zahájí evakuaci. Ani tohle za první války neměli. Systém včasného varování.

Kdybychom tak ještě měli kouzelnou technologii Hegemonie, se kterou bychom mohli všechny prostě teleportovat z planety. Taková technologie zřejmě opravdu existovala, Hegemonie Essielů ovšem její existenci nepripouštěla, a už vůbec se o ni nechtěla dělit.

Architekt před nimi už vypadal jako jasná skvrna o velikosti nehtu na palci. Když přimhouřila oči, rozeznávala určité podrobnosti na jezaté straně natočené k Assuru a ke hvězdě této soustavy.

Něco tam uvnitř sídlí, říkala si. *Můžu k tomu proniknout.* Aniž by zešilela. Aniž by utrpěla fatální biologickou zpětnou vazbu. Její mediátorské vědomí dokáže vklouznout do

ohromného labyrintu Architektova vnitřního světa a proplést se jím až k samotnému ohnisku, kde by si upravená lidská bytost mohla sednout a popovídat s nepředstavitelným gigantem. Snad. Bez asistence to ještě nikdy nedělala. *Všechno je někdy poprvé.*

„Musíš držet co nejplynulejší kurz.“ Mluvila rychle a přerývaně. „Širokým obloukem se vyhýbat všemu, co po nás –“

„Já vím, já vím.“ Samou hrůzou zněl Stavenův hlas ještě jízlivěji než jindy.

Soustředila se na světlo odražené Architektem. Už cítila, jak se její mysl rozbaluje, natahuje se bezejmenným směrem, kde vstoupí v kontakt s čímsi naprosto *cizím*.

Vnímala, jak se jí z břicha zvedá strach, sápe se jí po mysli, a v tu chvíli nevěděla, jestli se mu bránit, nebo se mu poddat. K užítku by jí nejspíš nebylo ani jedno z toho. Šlo o lidské reakce, ona se však měla utkat s hluboce nelidským tvorem.

A vtom:

„Kontakt!“ křikl Staven, jako by byl mediátor on, a ne ona. Další slova se z něj vyvalila v chaotickém blábolení a ona je musela zpětně rozplést, aby se v nich vyznala. „Jsou to oni. Díky Bohu, doprdele, jsou to oni!“

Její vlastní přístrojům už vévodily senzorové ozvěny z Architekta, přesto ale v soustavě zaznamenala další plavidlo. Vydrápalo se z neprostoru mezi Assurem a Architektem. Nebyl to další dárek od Kastigarů, ale válečná loď, a velká.

„Jak to,“ postěžoval si Staven, „že my máme tuhle plechovku a ony mají *tohle*?“

„Kovaříku, tady *Maman Brigitte*,“ ozval se přes komunikátor hlas mluvící úsečnou kolvulštinou s partenonským přízvukem. „Hlášení o situaci.“

„Doufám, že s sebou máte mečačku, jinak jsme v hajzlu,“ vyštěkla Andecka. Všechny protokoly a hodnosti ať jdou k čertu.

Následovala chvíle napjatého ticha, která jako by zdůrazňovala, kolik *Kovaříků* by se vešlo do stínu *Maman Brigitte*. A pak: „*Kovaříku*, hovoří kognoscientka-mediátorka Grave. Slyším snad Andecku?“

„Ať nás chrání Bůh i jeho prorok,“ hlesla Andecká. „Ano, slyšíš.“ Než se přihlásila jako dobrovolnice, vyrůstala v nábožensky založené komunitě, a když byla ve stresu, něco z té výchovy se promítalo do jejího vyjadřování. Nemluvě o troše závisti. Nejen proto, že Grave vyfasovala válečný křížník, ve kterém si mohla poletovat vesmírem, ale taky proto, že Andecčina partenonská kolegyně neměla onu síť jizev a vnitřních traumat, která byla daní za Andecčiny mediátorské schopnosti. *Podvádějí*, znělo nelichotivé hodnocení, k němuž se dobrala většina koloniálních medáků, ale právě teď si Andecká říkala, že pomoc od podvodnice je pořád lepší než vůbec žádná pomoc.

Na „společných operacích“, jako byla tahle, se předtím podílela už třikrát. Věděla, jak to chodí. Nakonec vlastně příliš nezáleželo na tom, jak velkou loď a kolik zbraní vzal Partenon s sebou. Tuhle bitvu ostatně nevybojují děla, nýbrž mysl Andecky a mysl kognoscientky Grave s myslí Architekta.

Staven smýkl *Kovaříkem* do obloukovité trajektorie; čekal na *Maman Brigitte*, aniž by obětoval rychlost. Když ho větší loď dostihla, srovnal s ní krok i kurz. Architekt mezitím narostl z velikosti nehtu do velikosti ruky, konečně začínal vypadat jako to, co byl doopravdy: netvor zvící měsíce, řvoucí na Andecčiny mediátorské smysly. Výtlak hmoty měl mnohem větší, než odpovídalo jeho olbřímím rozměrům; vrhal obrovský stín do neprostoru. Smrt; ničitel světů. Nebo spíš něco ještě nepochopitelnějšího. Přetvářeč, umělec, řemeslník. Zanechával za sebou planety precizně přepracované na důmyslné skulptury. Tohle nedokázal vysvětlit žádný mediátorský kontakt v dějinách. Pokud Architekti dělají to, co dělají, z rozkazu svých tajemných vládců, pak nikdo netušil, proč je k tomu

vládci nutí. Proč chtějí, aby se všechny obydlené planety ve vesmíru jedna po druhé staly jejich galerií pokroucených exponátů.

„O kolik blíž ještě?“ hlesl Staven. Jejich obrazovky už vyplňovalo zubaté krystalové pohoří, tvořící přední stranu Architekta.

Andecka poslala Grave rozhodovací diagram, který nachystala. Partenonka ho během chvilky upravila a zase jí ho vrátila. Během několikavteřinového přibližovacího manévru si tento plán prohodily nejméně pětkrát. Meďáci ten postup vypracovali při prvních několika společných misích. K vítězství nad Architektem totiž obvykle jedna mediátorská mysl nestačí. Ledaže máte štěstí nebo se jmenujete Idris Telemmier.

Diagram s posledními Partenončinými úpravami už se začínal podobat něčemu použitelnému. *Souhlasím*, odpověděla Andecka. Každý mediátor byl jiný, každý měl své silné i slabé stránky, každý uměl něco, co ostatní ne. Šlo jen o to položit šablony přes sebe a podívat se, kde se překrývají. Na základně se hodně mluvilo o tom, že by výcvik meďáků mohl probíhat ve dvojicích, zvyklých spolupracovat, a nejspíš k tomu dříve či později dojde. Momentálně ale bylo ve vesmíru příliš mnoho světů a příliš málo meďáků. Styčná komise Kolonií tedy přišla s diagramem – modifikovatelným plánem útoku, který si mohla každá improvizovaná dvojice upravit podle svých individuálních předností.

A pak byl Architekt najednou u ní. Ne snad fyzicky, protože v tomto smyslu se k sobě přiblížili už před chvílí. Byl u ní v hlavě, téměř se k ní natahoval, šel jí vstříc, jako by spolu hráli nějakou hru.

Andecka hekla, vzdáleně ucítila bolest, jak sebou její tělo praštilo nazad do křesla, s hlavou zvrácenou na stranu, zkroucenými klouby, prokousnutým jazykem. Do mozku jí pronikla slabounká ozvěna Stavenova starostlivého výkřiku a vzápětí už ji obklopilo ohromné křivolaké

město Architektova vědomí. Bludiště širokých prostranství a úzkých průchodů bylo pouhým konstruktem, kterým její mediátorská mysl znázorňovala jeho skutečnou mimozemskou spletnost. Pamatovala si, jak to po Telemierově boku zkoušela poprvé. Tehdy ho to málem stálo život – a ostatní, kteří tam byli s nimi, zahynuli doopravdy. Andecka se pouštěla někam, kde lidská psychika nemohla obstát, podobně jako by její organismus nevydržel ve vesmírném vakuu. A mysl si to vybíjela na těle. Její srdce a mozek, všechny částičky její bytosti se kroutily a praskaly ve snaze utéct před tím, kam je vedla. Andecka mezitím nepřestávala pátrat po té jiskře, po duši v kenotafu, kde by se ona i Architekt mohli vzájemně dotknout.

A nebyla tam sama.

Stále se řídila diagramem. Poblíž cítila kognoscientku Grave, jak provádí jedno rozhodnutí za druhým, postupuje podle plánu. Jako levá a pravá ruka, které právě tak akorát vědí, co dělá ta druhá. Vzájemně se doplňovaly, ačkoli angažmá v tomhle sebezničujícím představení získaly jedna i druhá docela jiným způsobem. Andecka rozřezali mozek, napumpovali ji chemikáliemi, vybavili kybernetikou a zabili stovku jiných subjektů, jenom aby z ní udělali to, co se z ní stalo. Zato Grave byla členkou zbrusu nové třídy, z Partenonu se vyloupila bez jizev, jen s genetickými predispozicemi a ohromným arzenálem technologie. Andecka čirou *závistí* málem rozervalo jejich pouto na cáry, ale hned se zase ovládla. *Trucovat můžeš, až budeš mít volno.*

Blížily se k cíli. Vědomí Architekta nemohl nikdo pochopit, ne doopravdy; opakované kontakty mediátorů a datové analýzy Kolektivců však odhalovaly jisté společné cestičky a pravidelnosti. Techniky a mentální cviky, které vedly křehkou lidskou mysl blíž a blíž k jeho rozkrytí a ze kterých vycházely uzly a větve rozhodovacího diagramu, jímž se nyní Andecka a Grave řídily. Jako šermířky nebo hráčky provádějící určitou standardní sérii výpadů

a reakcí. Diagramy fungovaly tak skvěle, že podle nich doopravdy vznikla hra. Něco, na čem by mohli meďáci trénovat, když zrovna nebyli po ruce Architekti. Andecka se dokonce doslechla, že ji už hrají i civilisté a tváří se při tom, že chápou, jaké to je.

Zkuste ji hrát při operaci mozku uprostřed hurikánu, pomyslela si nevlídně.

Architekt si začínal uvědomovat její přítomnost a pokoušel se ji vytěsnit. Chtěla to dát na vědomí Grave – a v tu chvíli Grave poupravila svůj vlastní postup, přibližovala se k ní, poskytovala jí podporu. Duševní zrak ukazoval Andeccc ohromné bílé kamenné bloky, které se na ni řítily ze všech stran a chystaly se ji zavalit. Byla v pokušení růst, čelit síle silou, nenechat dveře, aby se zavřely, rozrazit je dokořán. Jenže takhle se nedalo zvítězit. Ať máte sebevětší mediátorskou sílu, ať jste třeba Idris Telemmier nebo sama svatá Xavienne, nikdy nebudete silnější než Architekt. Proto musíte být menší, rychlejší. Využít svých lidských výhod, stát se něčím docela bezvýznamným. Smítkem prachu. Zlým snem. Ponořila se pod povrch, mezi atomy Architektových bran a skrze ně. Kognoscientku táhla s sebou a pátrala, neustále pátrala...

Tohle už několikrát dělala. Už čtyřikrát úspěšně dorazila do sídla Architektova vnímání. A dvakrát se jí to nepodařilo, což vedlo ke smrti celého světa. Taková míra úspěšnosti byla nadprůměrná.

Partenonskou meďačku, usazenou ve velké supermoderní lodi se vši tou nablýskanou novou technikou, vnímala čím dál zřetelněji. Jenže samotná Grave nebyla ani zářivá, ani úplná. Trpěla, byla zraněná. Také měla jizvy, jen je nosila v sobě. A když se spolu hnaly k Architektovu jádru, blížily se i k sobě navzájem, až se takřka proluly, utvořily jedinou čepel, snažily se ji vklínit do vlasových prasklin a švů Architektovy nejniternější mysli a vtom –

Vtom ho měly. A on měl je. Dotýkaly se s ním konečky prstů. Jenže ony do toho kontaktu vkládaly vše, čím kdy

byly, kdežto Architekt jen titěrný zlomeček své bytosti. Ale stačilo to.

Proč? ptaly se. *Měj slitování*, prosily s poukázáním na miliony lidí i dalších tvorů na planetě. Populaci, biosféru, život. Naprosto nenahraditelnou škálu druhů a forem, vyskytujících se pouze na Assuru. Individuální sny jeho obyvatel, jejichž drtivou většinu se nepodaří včas evakuovat. To vše bude ztraceno.

Architekt – obrovitý, nelidský, spletitý – jimi zatřásl, svou vlastní bytostí záutočil na jejich mysl. Ani se je nesnažil zlikvidovat, protože kdyby tím směrem obrátil jen letmou myšlenku, vmžiku by je rozmetal na prach, na atomy, v jejich lodích by z nich zbyly jen bezduché schránky. Ale nepokoušel se o to, zatím ne. Třeba to ještě zkusí. Někdy se to stávalo. Architekti se však hodně podobali dávným představám o Bohu. Ve své obrovitosti se vymykali lidskému chápání, ale když se soustředili, jediný vrabec nespádl na zem bez jejich vědomí. Byli tak mocní, že rozuměli vesmíru na všech úrovních – až po tu atomární. A tenhle záběr přirozeně zahrnoval i člověka.

V tu chvíli Andecka a Grave nebyly válečnice. Byly prosebnice. Nezbyvalo jim než škemrat. Jejich jedinou zbraní byla empatie. Razantní vojenská reakce sice ve dvou známých případech vyústila ve fyzické zničení Architekta, empatie však zachránila mnohem více světů.

Andeckou cloumala jeho odpověď. Její tělo, které teď vnímala jen jako fantomovou končetinu, se zmítalo a vzpouzelo v popruzích, zatímco jí Staven podával podpůrná farmaceutika, aby jí srdce nepřestávalo bušit a krev proudit žilami.

Nenuťte mě k tomu, říkal Architekt. Ta myšlenka působila docela srozumitelně, nehledě na to, jak cizí byla inteligence, která jí dala vzniknout. Andecka netušila, jestli prosí je, nebo své vládce.

Grave zahájila další výpad, chrlila na Architekta informace, jimiž je vybavil kybernet Assuru. Snímky dětí,

demografické údaje, plány na nové domovy a rodiny, zpola vytvořené mediotypy, ekologické studie. Duch celého světa využitý jako zbraň.

Architekt vzdoroval. Vzájemným poutem se šířila beznaděj, ona však nevěděla, jestli její, Graveina nebo Architektova. Zoufalství narůstalo a narůstalo, až jí bylo jasné, že tolik žalu a zármutku by nedokázala pojmout žádná lidská mysl.

On to stejně udělá, uvědomila si a poznala, že Grave došla k témuž závěru. Položily mu k nohám všechno, co mohly, a jejich ztráty ho velice, převelice zkrušily. Božský ničitel se modlil za světy, které drtil pod svými krystalovými chodidly.

A pak...

Okamžik surového odtržení. Ječela, ten křik ovšem vycházel z jejího těla. Na jednu ztracenou vteřinu uvázla její mysl mezi neprostorem a reálným prostorem, polapená na jejich rozhraní, v bezprostředním nebezpečí, že přestane existovat. Ale Grave ji držela. Grave byla jejím majákem, záchranným lanem, kotvou. Ručkovala po Graveině soustředění, až byla zase Andeckou Tal Mar, opět plně existovala a v duchu děkovala Bohu, v něhož vlastně ani doopravdy nevěřila. A Architekt...

Byl ten tam. Ponořil se zpátky do neprostoru, ve kterém se zrodil. Zanechal po sobě jen hořké porozumění. *Bolest. Strádání. Daň.* Ukrutné tresty, jež mu jeho vládci uštědří. Jak? To nikdo nevěděl.

Probrala se ve vlastním těle uprostřed symfonie zdravotnických alarmů a hned měla pocit, že se vrací domů. Povědomí o kognoscientce Grave bledlo a sláblo, až z té ženy, která byla ještě před chvilkou čímsi mezi rodnou sestrou a samotnou Andeckou, nezbylo nic víc než hlas v komunikátoru.

Pokoušel se je kontaktovat assurský kybernet, nemluvě o spoustě lidí na planetě. Nejspíš jim chtěli poděkovat, jenže Andecká se momentálně vzpomínala z několi-

kanásobné srdeční zástavy, naživu ji udržovalo jen palubní zdravotnické vybavení, takže na gratulace neměla náladu.

„Kam teď?“ zeptala se Stavena. Na Assuru se měla nedávno zastavit kurýrní loď s nejčerstvějšími predikcemi Předvidu z Oka, sledujícího situaci s nasliněným prstem ve vzduchu: systému včasného varování, jaký za první války vůbec neměli. V této válce už zachránil spoustu světů, mnoho dalších však zachránit nedokázal. Určitě ji čeká další úkol, na jehož splnění bude mít sakra málo času. Andecka věděla, že ještě není dost mrtvá na to, aby ji vyřadili z aktivní služby.

„Vedla sis dobře,“ odvětila na *Maman Brigitte*. „Na Andělu.“ Takové rýpnutí už v podstatě vyžadovala etiketa.

„Nápodobně, refugeničko,“ odpověděla okamžitě Grave. A potom, než mohla velitelka *Brigitte* utnout spojení, ještě dodala: „Ale vážně, sestro. Bylo mi potěšením.“

„Tři volný planety,“ hlásil Staven. Znamenalo to světy odsouzené k brzké smrti, které si ještě žádný jiný meďák nevzal na starost. Než dorazí na místo, třeba je někdo předběhne, takže budou moct letět dál. Anebo možná budou na příští střetnutí opravdu sami, což by byl nejspíš jejich konec. Vzhledem k vrtochům mezihvězdné komunikace to nikdy nevěděli jistě. „Jseš připravená na neprostor? Kolik času potřebuješ?“

Neprostor: Odkud pocházejí Architekti. Nereálná prázdnota pod reálným prostorem. Staven se před neprostorovým přesunem může uložit do hibernace, ale Andecka musí zůstat při vědomí a pilotovat. Při vědomí, ale ne sama. To byla další radost mediátorského života, navrch k tomu, že si párali vlastní mysl o rozeklaný povrch Architektů.

„Prostě jednu vyber,“ řekla mu. „A jedem.“